

EVANGHELIA VEȘNICĂ

VIITOR FĂRĂ ILUZII

În anii recenti lumea a fost martora unor catastrofe de o amploare crescândă. Secete, inundații, cicloane-devastatoare și cutremure au urmat în constantă și rapidă succesiune. Mii de oameni și-au pierdut viața în teribile accidente pe mare, pe uscat sau în aer. Milioane mor de foame. Multe țări sunt falimentare, incapabile de a-și plăti datoriile. Războaie, revoluții, explozia demografică și neîntrerupta distrugere a naturii, se petrec într-o succesiune rapidă; toate acestea îi determină pe oameni să privească cu teamă spre viitor.

Multe din aceste evenimente sunt dinainte arătate lămurit în Biblie (Mt. 24:4-31; Luc. 21:25-28; Apoc. 6:12-17; 16; 17; 18). Dumnezeu a avertizat întotdeauna oamenii înainte de venirea judecăților, care au căzut asupra lor, ca urmare a nelegiuirilor lor (Is. 24:5-20; 46:9,10; Am. 3:7; Luc. 17:26-36; Apoc. 1:1,19).

ÎNVĂȚĂTURI DIN TRECUT

Dumnezeu a înștiințat, de exemplu, pe Noe despre venirea marelui potop, pe Avraam și Lot despre distrugerea marilor orașe Sodoma și Gomora și pe Moise despre plăgile asupra Egiptului. Aceste evenimente ne sunt scrise nouă ca exemple pentru timpul de față și ar trebui să ne facă să înțelegem că toate avertismentele profetizate s-au împlinit în mod surprinzător și exact, și se vor împlini exact și în viitor (1 Cor. 10:6-12; 2 Pet. 2:5-9; Evr. 4:11).

De aceea ne este prezentată urgenta solie de avertizare a lui Dumnezeu către noi, ultima generație, prin

SOLIA INTREITĂ

pe care o găsim în Apocalipsa cap. 14. Ea este ultima somație a lui Dumnezeu către toți oamenii, înainte de a doua venire a lui Isus Hristos ca judecător și rege. Ea conține cea mai serioasă avertizare care se poate găsi în Biblie despre judecata viitoare:

1. „Temeți-vă de Dumnezeu și dați-I slavă, căci a venit ceasul judecății Lui! Și închinați-vă Celui ce a făcut cerul și pământul, marea și izvoarele apelor!”

2. „A căzut, a căzut Babilonul, cetatea cea mare care a adăpat toate neamurile din vinul mâniai curviei ei!”

3. „Dacă se închină cineva fiarei și icoanei ei, și primește semnul ei pe frunte sau pe mână, va bea și el din vinul mâniai lui Dumnezeu turnat neamestecat în paharul mâniai Lui; și va fi chinuit în foc și în pucioasă înaintea sfinților înger și înaintea Mielului. Și fumul chinului lor se suie sus în vecii vecilor. Și nici ziua, nici noaptea n-au odihnă cei ce se închină fiarei și icoanei ei, și oricine primește semnul numelui ei.” Apoc. 14:6-11.

Acest apel este pentru fiecare din noi de o importanță vitală! Dar cum putem să evităm închinarea la fiară și la chipul ei sau să nu primim semnul ei dacă nu știm ce înseamnă aceasta? Lipsa de cunoștință în această privință are urmări mortale. „Poporul Meu pierde din lipsă de cunoștință”. Osea 4:6; comp. Is. 29:13-14. Dar Dumnezeu a promis că va da cunoștință celor sinceri (Prov. 2:1-9; Dan. 12:4,10; Mat. 7:7,8). „Spune-le: Pe viața Mea, zice Domnul Dumnezeu, că

nu doresc moartea păcătosului, ci să se întoarcă de la calea lui și să trăiască. Întoarceți-vă, întoarceți-vă de la calea voastră cea rea! Pentru ce vreți să muriți voi, casa lui Israel?” Ezech. 33:11 (comp. 2 Pet. 3:10,11; Mal. 3:17-4:2).

CE ÎNSEAMNĂ FIARA CU SEMNUL DEOSEBIT?

Înainte de a vorbi despre fiară, trebuie să înțelegem substraturile și dezvoltarea istoriei până la fiară. Cel mai bine este să începem cu cartea lui Daniel în care este descrisă înainte de a se împlini, în mod minunat, istoria începând cu sec. 6 î.Hr. și până în ziua de azi. Interpretarea simbolurilor biblice nu a fost lăsată pe seama oamenilor.

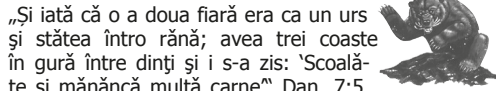
Profetia biblică însemnează descrierea evenimentelor istorice înainte ca ele să aibă loc. Biblia însăși ne dă cheia pentru a o înțelege (vezi 2 Pet. 1:20). O fiară semnifică în profetie un rege sau un imperiu. Aceasta ne-o clarifică Daniel în Dan. 7:17,23: „Aceste patru fiare mari sunt patru împărății care se vor ridica pe pământ... Fiara a patra este o a patra împărăție care va fi pe pământ...” În Dan. 7:3 stă scris: „Și patru fiare mari au ieșit din mare, deosebită una de alta.” - „Marea” sau „apa” reprezintă „noroade, gloate, neamuri și limbi” (Apoc. 17:15; comp. Is. 8:7). În capitolul 7 din Daniel îi sunt arătate profetului imperiile mondiale viitoare simbolizate prin fiare. O reprezentare paralelă găsim în Dan. 2:27-45 unde fiecare parte a statuii a simbolizat un imperiu pe parcursul istoriei:

LEUL

„Cea dintâi semăna cu un leu...” Dan. 7:4 (comp. Dan. 2:37,38). Aceasta reprezintă Imperiul Babilonian (608 - 538 î.Hr.) care a dominat lumea pe vremea lui Daniel. Puteți vedea încă și astăzi ca martori istorici leii înaripați în Muzeul Pergamon din Berlin.

URSU

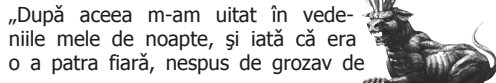
„Și iată că o a doua fiară era ca un urs și stătea într-o rână; avea trei coaste în gură între dinți și i s-a zis: 'Scoală-te și mănâncă multă carne'” Dan. 7:5. Această fiară are aceeași însemnătate ca pieptul și brațele de argint din Dan. 2:32,39. Este forța care a desființat puterea babiloniană - dublul Imperiu Medo-Persan (538 - 331 î.Hr.). A fost un imperiu de monarhie duală în care la început au stăpănit Persii apoi Mezii. Amândouă brațele și ursul ridicat pe o parte indică această caracteristică. O jumătate va fi mai puternică decât alta. Cele trei coaste simbolizează națiunile care au fost învinse de Medo-Persia și anume Babilonia, Lidia și Egiptul.

LEOPARDUL

„După aceea m-am uitat mai departe, și iată o alta ca un pardos, care avea pe spate patru aripi ca o pasăre; și i s-a dat stăpânire” Dan. 7:6. Și această fiară este prezentată în simbolurile descrise în Dan. 2:32,39. A fost Imperiul Grecesc (331 - 168 î.Hr.), care sub Alexandru cel Mare i-a învins pe persi și care la moartea acestuia s-a împărțit în patru părți (imperiul diadohe) reprezentate prin patru capete (Macedonia, Tracia, Siria și Egipt).

FIARA A PATRA

„După aceea m-am uitat în vedeniile mele de noapte, și iată că era o a patra fiară, nespus de grozav de

însăpăimântătoare și de puternică; avea niște dinți mari de fier, mănca, sfărâma, și călca în picioare ce mai rămânea; era cu totul deosebită de toate fiarele de mai înainte, și avea zece coarne” Dan. 7:7. De asemenea și această fiară este menționată în Dan. 2:33,40 și 41. A patra mare putere care a urmat Greciei a fost Roma Imperială (168 î.Hr. - 476 d.Hr.). A fost atât de diferită de celelalte fiare, încât Daniel a fost incapabil să o descrie. „Cele zece coarne înseamnă că din împărăția aceasta se vor ridica zece împărăți.” Daniel 7:24.

Este un fapt istoric că Imperiul Roman s-a destrămat la 476 d.Hr. și s-a împărțit în zece triburi care formează statele Europei. Paralel cu Dan. 7:7 ele sunt reprezentate în Dan. 2:42-44 prin cele zece degete de la picioarele statuii. Ele au fost următoarele popoare: 1. Alemanii (Germania), 2. Francii (Franța), 3. Anglo-saxonii (Marea Britanie), 4. Burgunzii (Elveția), 5. Vizigoții (Spania), 6. Suevii (Portugalia), 7. Lombardii (Italia); 8. Herulii, 9. Vandalii, 10. Ostrogoții.

CORNUL CELMIC

„M-am uitat cu băgare de seamă la coarne, și iată că un alt corn mic a ieșit din mijlocul lor și dinaintea acestui corn au fost smulse trei din cele dintâi coarne. Și cornul acesta avea niște ochi ca de om, și o gură care vorbea cu trufie” Dan. 7:8.

SEMNELE LUI DE IDENTIFICARE:

1. El a ieșit din mijlocul celor zece coarne (împărății), iar trei din cele zece coarne au fost smulse la ridicarea puterii sale.

2. În Dan. 7:24 se raportează: Cornul cel mic trebuie să vină după cele zece coarne. Există doar o singură putere care se încadrează aici. Chiar în Roma, în centrul Imperiului mondial prăbușit, s-a ridicat după 476 d.Hr. papalitatea, guvernarea de către un singur om a Bisericii Catolice. La ridicarea acestei puteri, trei din popoarele germanice „... au fost smulse” (Dan. 7:8) și anume herulii, vandalii și ostrogoții. Prin decretul cezarului din Roma de est, Justinian (Codex Justinianus) în 533 d.Hr. episcopul Romei a fost pus capul tuturor bisericilor creștine. Când ultimul din aceste trei popoare ariene (ostrogoții) s-au opus decretului în anul 538 d.Hr, acesta a fost înfrânt și alungat de către generalul Belizarie. Și astfel a fost siglată puterea politică a Romei papale pe perioada de timp profetizată (vezi mai jos).

3. În Dan. 7:25 stă scris: „va asupra pe sfinții Celui Prea Înalt”, arătând căre marea persecuție a creștinilor. Oricine cunoaște istoria nu va putea nega

că această profetie nu s-a împlinit prin papalitate. Teribila persecuție a evului mediu, (inchiziții, cruciade și procese cu eretici) sânt cunoscute ca cele mai întunecoase capitole ale istoriei.

4. Stă crîs: „... și se va încumeta să schimbe vremele și legea...” (Dan. 7:25). Sistemul papal a schimbat într-adevăr Legea lui Dumnezeu; cele zece porunci, unde porunca adoua, adorarea sau închinarea la idoli a fost scoasă din catechism și porunca a patra, privind sfințirea zilei de sabat (unica poruncă ce se referă la „timp”) a fost schimbată din ziua de odihnă a lui Dumnezeu, ziua a șaptea, în ziua întâi a săptămânii (comp. 2 Tes. 2:3-4; Ps. 94:20). Sistemul papal a schimbat „timpul” de închinare. O falsă zi de închinare a fost ridicată. În locul saba-

tului original și neschimbător (vezi Exod. 20:8-11; 31:13,16-17; Ezech. 20:12,20; Is. 56:2,3-6,7; Ps. 89:34; Evr. 4:1-11; Iac. 2:10) al zilei a șaptea care a fost serbat de Isus Hristos și de apostoli (Luc. 4:16; Mat. 24:20; Faptele Ap. 13:42; Evr. 4:10,11), a apărut o zi (ziua pângăra a soarelui) care niciodată nu a fost hotărâtă de Dumnezeu ca zi de închinare, și mai mult, El ne-a avertizat asupra acestei zile false de închinare (Apoc. 14:9-11; 16:2; 19:20; comp. Ezech. 8:16-18).

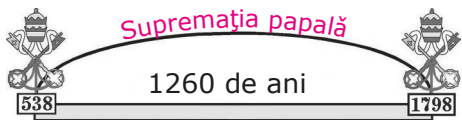
5. „I s-a dat o gură care vorbea vorbe mari și hule... și a deschis gura și a început să rostească hule împotriva lui Dumnezeu, să-I hulească Numele, cortul și pe cei ce locuiesc în cer” Apoc. 13:5-6; (comp. Dan. 7:8,25; 11:36; 2 Tes. 2:3,4).

Cum definește Biblia hula împotriva lui Dumnezeu? La o discuție contradictorie cu Isus, iudeii L-au acuzat de hulă: „... pentru că tu care ești un om te faci Dumnezeu” Ioan 10:33. O altă formă de hulă o întâlnim în Luca 5:21: „Cine este acesta care rostește hule? Cine poate să ierte păcatele decât singur Dumnezeu?”

Ambele forme de blasfemie arătate mai sus, se întâlnesc la papalitate („noi posedăm pe acest pământ locul Atotputernicului Dumnezeu” Enciclica Papei Leo XIII 20.06.1894). Papa este numit adesea „Sfântul părinte” deși Isus a interzis această expresie pentru oameni (Mat. 23:9) această expresie folosindu-se doar pentru Tatăl din cer (Ioan 17:11).

6. În Dan. 7:25;12:7 și Apoc.12:14 este scris dinainte chiar și timpul cât va dura papalitatea și anume: „trei vremi și jumătate”, în Apoc. 11:2 și 13:5: „42 de luni”, iar în Apoc. 11:3 respectiv 12:6 „1260 zile” profetice. Dacă aplicăm unitatea biblică a timpului profetic, anume 1 zi = 1 an (citește Ezech. 4:6; Num. 14:34) atunci obținem în toate aceste cazuri aceeași perioadă de timp de 1260 ani reali. O vreme înseamnă după limbajul de atunci un an.

Atunci se calcula un an cu 360 zile, fiecare lună având 30 de zile (compară durata potopului în Gen. 7:11,24; 8:4). Din acest calcul rezultă că 3,1/2 vremi (ani) înmulțit cu 12 luni este egal cu 42 luni ca apoi 42 luni înmulțite cu 30 zile sunt egale cu 1260 zile profetice, adică 1260 ani reali.

Într-adevăr găsim împlinirea timpului prezis, în istoria papalității: Alungarea Ostrogoților în 538 d.Hr. ca ultimă putere opusă papalității („cornul”) este recunoscut în general, ca începutul supremației papale. Dacă socotim de la această dată 1260 de ani ajungem în anul 1798 d. Hr. Exact în acest an Papa Pius al VI-lea a fost luat prizonier de către generalul francez Bertier. Papa Pius al VI-lea a murit în închisoare.

Așa s-a împlinit ce a fost scris. „Cine duce pe alții în robie va merge și el în robie” Apoc. 13:10. Niciodată nu a mai avut papalitatea o așa supremație și influență ca până atunci. A fost introdusă o constituție democratică și Roma a fost declarată republică.

Așa a fost distrusă puterea politică papală după 1260 ani, exact cum a fost scris în profetie. În Apoc. 13:1-10 este descrisă foarte pe scurt puterea papalității: apariția ei în sânul Imperiului Roman, dominația ei timp de 1260 ani și primirea rănii de moarte.

7. În Apoc. 13:3: „Unul din capetele ei părea rănit de moarte; dar rana de moarte fusese vindecată și tot pământul se mira după fiară”. Aceasta arată clar că puterea papală va exista până la a doua venire a lui Hristos (Dan. 7:21,22).

8. În perioada dintre primirea rănii de moarte și redobândirea puterii fiarei, apare o altă fiară: „Apoi am văzut ridicându-se din pământ o altă fiară, care avea două coarne ca ale unui miel și vorbea ca un balaur. Ea lucra cu toată puterea fiarei dintâi înaintea ei; și făcea ca locuitorii pământului să se închine înaintea fiarei dintâi, a cărei rană de moarte fusese vindecată” (Apoc. 13:11,12).

CARE PUTERE ESTE DESCRISĂ AICI?

Simbolul:	Semnificația:
1. Iese din pământ (Apoc 13:11).	1. Se ridică pe un pământ nou și puțin populat.
2. Vine în timpul prăbușirii fiarei apărute din mare (1798, Apoc.13:1,3,10).	2. Devine națiune abia când puterea papalității este distrusă. (1763-1800)
3. Are două coarne ca ale unui miel (Apoc. 13:11).	3. Două principii creștine îi dau putere (libertate religioasă și civilă).
4. Nu are nici o coroană pe coarne (Apoc. 13:11).	4. Nu este monarhie, ci republică.
5. Exerciță o putere ca a fiarei dintâi (Ap. 13:12).	5. Devine cea mai mare putere mondială.

Doar o singură putere din istorie îndeplinește aceste cinci caracteristici profetice și anume Statele Unite ale Americii, care s-au format între anii 1763-1800. În Apoc. 13:11-18 vedem că această putere a început pașnic, dar la sfârșitul timpului va crește până va ajunge o putere mondială. S-a spus dinaintea că America (SUA) va impune oamenilor, prin întocmirea unei „icoane”, închinarea la fiara a cărei rană de moarte a fost vindecată. Această icoană este o copie fidelă a ceea ce a făcut papalitatea în timpul dominației de 1260 ani. Închinarea descrisă aici are de-a face cu o putere politico-religioasă.

În Dan. 3:5,10,14,18,28 se arată clar că adorarea icoanelor și a simbolurilor este echivalentă cu închinarea la idoli și stă în contradicție cu a doua poruncă a lui Dumnezeu (Ex. 20:4-6). Duminica reprezintă un simbol al puterii, un semn al autorității papale, anume, puterea de a impune porunci proprii (vezi mai jos autotreprzentarea bisericii catolice!).

În acest sens profetia ne dezvăluie că America va ridica o „icoană” prin care va impune sfințirea duminicii („semnul fiarei”). Icoana nu este altceva decât protestantismul decăzut care se va uni cu statul într-o alianță ecumenico-bisericească pentru a impune legi religioase. Întreaga lume se va supune acestei legi de sfințire a duminicii (vezi cartea „Străbătând veacurile” de E.G. White). Este mândria papalității, că a putut să schimbe cele 10 porunci. Ascultarea de Dumnezeu sau de porunci omenești va deveni în viitor o chestiune decisivă (Mal. 3:17- 4:2; Apoc. 16:2), o problemă de viață și de moarte (Apoc. 13:14,15).

Papalitatea pretinde că schimbarea Sabatului îi aparține și vede acest lucru ca semn al puterii ei în chestiuni religioase (comp. cu Dan. 7:25):

„Duminica este o instituție catolică, iar pretenția privind sfințirea ei poate fi apărută numai pe fundament catolic... În Sfânta Scriptură nu se poate găsi de la început până la sfârșit nici într-un loc că este aprobată schimbarea zilei de închinare de la ultima zi a săptămânii la ziua întâi a săptămânii.” (Catholic Press, Sidney 25.08.1900).

„Noi sărbătorim duminica în locul sâmbetei, pentru că biserica catolică la conciliul de la Laodicea în anul 364 a schimbat sfințirea sâmbetei în sfințirea duminicii.” (The Convert’s Catechism of Catholic Doctrin de P. Geiermann; o lucrare care a primit la 25.01.1910, „binecuvântarea apostolică” din partea papei Pius X.)

„Sabatul zilei a șaptea a fost serbat de Hristos, de apostoli și de primii creștini și a fost recunoscut ca atare, până când Conciliul din Laodicea a renunțat la sărbătorirea acestuia. Conciliul din Laodicea a fost primul care a abordat problema zilei Domnului și a interzis serbarea Sabatului zilei a șaptea sub amenințarea Anateimei (Blestemului).” (William Prynne, un celebru

teolog englez, din lucrarea sa 'Dissertation on Lord's Day', pg. 32).

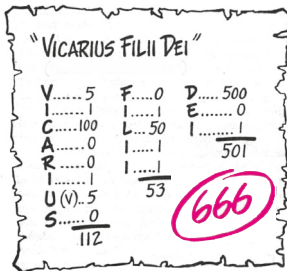
„Sabatul, ziua cea mai renumită a Legii, s-a transformat în ziua Domnului. Hristos nu a predicat încetarea legii morale, nici a Sabatului zilei a șaptea (căci El spunea că n-a venit să desființeze Legea ci s-o împlinească), ci ele au fost schimbate pe baza autorității bisericesti.” (Arhiepiscopul de Reggio, predica din 18.01.1562 -Mansi XXIII, pg. 526).

„Sfânta biserică catolică a fost aceea care a schimbat ziua de odihnă de sâmbătă cu duminica, prima zi a săptămânii... Cărei biserici îi este supusă întreaga lume civilizată? Protestanții... recunosc că au mare respect pentru Biblie și totuși recunosc prin sărbătorirea duminicii puterea bisericii catolice. Biblia spune: "Adu-ți aminte de ziua de sabbat ca s-o sfințești" dar biserica catolică zice:"Nu, sfințește ziua întâi a săptămânii; și întreaga lume îi dă ascultare." (Pater Enright la 15.12.1889).

„Bineînțeles că Biserica Catolică pretinde că schimbarea (din Sabat în Duminică) a fost fapta ei...Și această acțiune este un semn al autorității ei bisericesti în chestiuni religioase.” (H. F. Thomas, cancelarul cardinalului Gibbons, 2 octombrie 1895).

9. În Apoc. 13:18 găsim o altă caracteristică, numărul fiarei: „Cine are pricepere să socotească numărul fiarei. Căci este număr de om; Și numărul ei este șase sute șazeci și șase.” Una din denumirile papei legate de funcțiile sale este: „Vicarius Filii Dei”, tradus „Loțțitorul Fiului lui Dumnezeu”.

Ca răspuns la un chestionar al cititorilor, revista catolică „Our Sunday Visitor” din 18.04.1915 declara: „literele gravate pe mitra papală sunt: „Vicarius Filii Dei”. Acest nume (care deja, singur este hulă contra lui Dumnezeu, pentru că se înalță mai presus de adevăratul loțțitor al lui Hristos pe pământ, Duhul Sfânt (Ioan 16:12-15; 14:26; Rom. 8:26)), este numărul fiarei (Apoc. 13:17). După cum arată versetul 17 și 18, numărul numelui său este 666.

Deoarece în latină, anumite litere au și valoare numerică este nevoie doar să calculăm aceste numere. Aceasta este profetia care îl caracterizează pe Antihrist (comp. 2 Tes. 2:3-12; 1 Ioan 4:3; 2 Ioan 7; Rom. 8:3). Acest cuvânt grecesc „Anticrist” desemnează „unul care stă în locul Celui uns (de la `anti`, în loc și `crio` uns).” (Konkordantes NT, pg. 371).

Cu alte cuvinte, Anticristul este pretinsul înlocuitor al lui Hristos - exact ceea ce pretinde papa despre sine însuși! Dacă papa s-ar prezenta în limbajul noului testament, el ar trebui să spună: „Eu sunt Anticristul!”

Isus Hristos este după înălțarea la cer, singurul Mare Preot adevărat în sanctuarul ceresc „ca slujitor al Locului prea sfânt și al adevăratului cort, care a fost ridicat, nu de om, ci de Domnul.” (Evr. 8:1,2). Aici Isus mijlocește zilnic prin sângele Său accesul nostru la tronul de har al Tatălui ceresc (Ioan 14:6,13,14; Rom.8:34), la care noi ne putem duce în orice timp, fără mijlocire omenească, ci numai prin rugăciune, credință și încredere în sângele ispășitor al lui Hristos (Evr. 4:14-5:10; 7:25; Mat. 6:6-15).

Doctrina prin care se arată că o mijlocire suplimentară prin oameni sau prin „sfinții morți” reprezintă după Apoc. 13:6 „hule împotriva lui Dumnezeu, să-I hulească Numele, cortul și pe cei ce locuiesc în cer” (vezi Dan. 8:11-14 și 12:11 unde această împrejurare este descrisă ca „urâciunea pustiirii așezată în Sfântul Locaș”).

SEMNU FIAREI

Nu este un semn exterior care va fi impus fiecăru omcontrar voinței lui. Dacă nu ne-am putea opune, atunci avertismentele lui Dumnezeu ar fi fără sens. Aceii care refuză să primească semnul fiarei (ca semn al autorității și al apartenenței): „păzesc poruncile lui Dumnezeu și au credința lui Isus” Apoc. 14:12. Aceii care

primesc sigiliul lui Dumnezeu (Apoc. 7:3,4; 14:1) sunt victorioși împotriva semnului fiarei (Apoc. 15:2; comp. cu Dan. 3). Semnul fiarei este caracterizat prin călcarea poruncilor lui Dumnezeu (Iac. 2:10). Sigiliul lui Dumnezeu este semnul legământului Lui și se găsește în cele zece porunci (vezi mai jos). Semnul fiarei va fi primit pe mână sau pe frunte (Apoc. 13:17; 14:9). Fruntea simbolizează conștiința (credința, cunoștința), mâna simbolizează acțiunea omului (a păzi sau a nu păzi poruncile). Aceasta se arată și în Deutr. 11:8 (comp. Deutr. 13:1-11) unde se vorbește de păzirea tuturor poruncilor.

Cine înțelege cerințele poruncii a patra și ceea ce Dumnezeu a orânduit aici ca fiind semnul autorității Lui, și o respinge iar în loc de aceasta onorează semnul autorității romane, primește semnul alianței cu Roma, primește semnul fiarei. Abia când vor fi silțiți printr-o lege națională duminicală să aleagă între poruncile lui Dumnezeu și poruncile oamenilor, iar cei necredincioși vor persista în nelegiuirea lor, oamenii vor primi semnul fiarei. Pentru păzitorii sinceri din neștiință ai duminicii este valabil: „Dumnezeu nu ține seama de vremurile de neștiință, și poruncește acum tuturor oamenilor de pretutindeni să se pocăiască” (Fapte 17:30).

SIGILIUL LUI DUMNEZEU

În Biblie un semn sau sigiliu este folosit cu aceeași însemnătate ca în zilele noastre (Rom. 4:11): Un sigiliu oficial trebuie să cuprindă trei părți:
1. Numele posesorului - de ex. Traian Băsescu
2. Funcția oficială - de ex. președinte
3. Teritoriul de guvernare - de ex. România.

Sigiliul lui Dumnezeu, semnul legământului Său veșnic, este una cu legea Sa și este cuprins în porunca a patra (Exod. 20:8-11): „Adu-ți aminte de ziua de Sabat, ca s-o sfințești. Să lucrezi șase zile și să-ți faci lucrul tău. Dar ziua a șaptea este ziua de odihnă închinată Domnului Dumnezeului tău: să nu faci nicio lucrare în ea, nici tu, nici fiul tău, nici fiica ta, nici robul tău, nici roaba ta, nici vita ta, nici străinul care este în casa ta. Căci în șase zile a făcut Domnul cerurile, pământul și marea, și tot ce este în ele, iar în ziua a șaptea S-a odihnit de aceea a binecuvântat Domnul ziua de odihnă și a sfințit-o” (comp. cu Exod. 31:17,18).

Deși în fața lui Dumnezeu toate poruncile au aceeași importanță (Iacov 2:10), doar în porunca a patra găsim toate caracteristicile sigiliului divin:
1. Numele: „Domnul, Dumnezeul tău”
2. Titlul: „Creator”
3. Teritoriul de guvernare: „Cerurile, pământul și marea și tot ce este în ele.”

Biblia vorbește despre Sabat ca fiind semnul veșnic al lui Dumnezeu: „Tineți Sabatele Mele căci acesta va fi între Mine și voi și urmașii voștri un semn (veșnic) după care veți cunoaște că Eu sunt Domnul care vă sfințesc.” Exod. 31:13 (comp. Exod. 31:16,17 cu Ezech. 20:12,20).
Isus a zis: „Să nu credeți că am venit să stric Legea sau Proorocii; am venit nu să stric, ci să împlinesc. Căci adevărat vă spun, câtă vreme nu va trece cerul și pământul, nu va trece o iotă sau o frântură de slovă din Lege, înainte de a se fi întâmplat toate lucrurile.” (Mat. 5:17,18).

Atunci s-a apropiat de Isus un om, și I-a zis: „Învățătorule, ce bine să fac, ca să am viața veșnică?” Isus i-a răspuns: „... dacă vrei să intri în viață, păzește

poruncile... să nu ucizi; să nu precurvești; să nu furi; să nu faci o mărturisire mincinoasă...” (Mat. 19:16-19). Sabatul zilei a șaptea este o componentă importantă a Legii lui Dumnezeu, o amintire săptămânală a lui Hristos, Creatorul și Mântuitorul nostru. „La început era Cuvântul, și Cuvântul era cu Dumnezeu și Cuvântul era Dumnezeu... Toate lucrurile au fost făcute prin El... Și Cuvântul S-a făcut trup, și a locuit printre noi, plin de har și de adevăr.” Ioan 1:1-3,14.

Similar cu odihna promisă poporului Israel la intrarea în țara Canaan, Sabatul este o amintire a „odihnei de sabat”, promisă la intrarea în Canaanul ceresc (2 Pet. 3:13; Evr. 11:10,39-40; Apoc. 21:2), care va începe la a doua venire a lui Isus (Evr. 3:10-19; 4:1-11; comp. Deutr. 4:1-2; 1 Cor. 10:11-13), după cei 6000 de ani de pelerinaj prin „pustiul istoriei omenirii”, de la căderea omului în păcat în paradis. Dacă se face efortul de a se calcula din Biblie anii pentru fiecare generație de oameni menționați acolo de la Adam până la Isus, se constată că au trecut aprox. 4000 de ani (vezi Atlasul Istoriei Lumii, 1990, Ed. K. Thienemann, Stuttgart-Wien). Și din acest fapt rezultă cu claritate că ne aflăm astăzi la sfârșitul istoriei lumii, dinainte prezisă de Dumnezeu, la sfârșitul mileniului al șaselea. Referitor la a doua venire a lui Isus, Biblia ne spune: „... că la Domnul o zi este ca o mie de ani iar o mie de ani ca o zi” (2 Pet. 3:8).

Recunoașteți că El „... este chiar la ușă”? (Mat. 24:33) Poporul lui Dumnezeu este numit în Noul Testament poporul Israelului spiritual, care prin credința în Isus Hristos obține o tăiere împrejur spirituală a inimii (comp. cu Col. 2:11,12; Rom. 2:28,29; Gal. 3:6-9,28-29; 5:6; 6:15; Rom. 11:25; 1 Pet. 2:9,10). Noul legământ cu Hristos produce prin puterea Sa creatoare o nouă ființă în fiecare om. Aceasta a fost dinainte prezisă prin prorocul Ieremia: „Ci iată legământul, pe care-l voi face cu casa lui Israel, după zilele acelea, zice Domnul: voi pune Legea Mea înăuntrul lor, o voi scrie în inima lor; și Eu voi fi Dumnezeul lor, iar ei vor fi poporul Meu” (Ier. 31:31-33).

Astfel poporul lui Dumnezeu va respecta poruncile Lui: „Și balaurul mâniat pe femeie, s-a dus să facă război cu rămășița seminței ei, care păzesc poruncile lui Dumnezeu și țin mărturia lui Isus Hristos.” Apoc. 12:17. În profeție femeia simbolizează o biserică curată, iar o curvă în mod contrar, simbolizează o biserică decăzută (comp. 2 Cor. 11:2; Ezech. 16; Apoc. 17; 18).

Acum știm ce înseamnă întreita solie îngerească din Apoc. 14:6-12:

1. Ea ne spune că judecata (decizia asupra vieții noastre veșnice) are loc acum înaintea tronului ceresc de judecată (vers. 6,7).
2. Ea ne spune că și protestantismul a decăzut (vers. 8) și în legătură cu Apoc. 18:1-5 „A ajuns un locaș al dracilor, o închisoare a oricărui duh necurat”. Toți creștinii sinceri (poporul Său) sunt chemați de către înger: „Ieșiți din mijlocul ei, poporul Meu, ca să nu fiți părtași la păcatele ei, și să nu fiți loviți cu urgiile ei!” (Apoc. 18:4).
3. Este o avertizare a lui Dumnezeu către întreaga lume, foarte serioasă și plină de iubire: Toți cei care se închină papei și icoanei lui - împotriva propriei conștiințe - prin faptul că se supun presiunii exercitate pentru ținerea duminicii, vor primi semnul fiarei și în consecință moartea veșnică (Apoc. 14:9-11).
4. Versetul 12 ne arată grupul de oameni care nu primesc semnul fiarei. Aceștia păzesc toate poruncile lui Dumnezeu (inclusiv porunca sabatului zilei a șaptea; comp. Fapte 7:39) și au credința lui Isus.

Puteți să faceți față judecării?

Primul înger vorbește despre o judecată divină, care are loc în cer, înainte de a doua venire a lui Isus Hristos (comp. Dan. 7:9-12; 2 Cor. 5:10), căci înainte de venirea Lui se va decide cine va învia pentru viață veșnică, iar dintre cei în viață cine vor fi transformați și răpiți la cer (1 Tes. 4:15-17; Ioan 5:27-29; Apoc. 20:5-6).
Biblia vorbește și despre o judecată în cer în timpul celor 1000 de ani, după a doua venire a lui Isus la care vor asista toți credincioșii; ei vor asista la sentința judecătorească asupra morților necredincioși și a îngerilor decăzuți (Dan. 7:22; 1 Cor. 6:2-3; Apoc.

20:4), sentință pronunțată și îndeplinită după cei 1000 de ani la învierea tuturor necredincioșilor (Ioan 5:29; Apoc. 20:7-15). Cele zece porunci constituie criteriul neschimbător la judecata dumnezeiască (Ecl. 12:13,14; Apoc. 11:18,19; Ps. 89:34; Mat. 7:21); la fel atitudinea sufletească exemplară a lui Isus (Fil. 2:5; Rom. 15:5), care spune: „Vreau să fac voia Ta Dumnezeu, și Legea Ta este în fundul inimii mele.” Ps. 40:8 (comp. Ioan 6:38; 4:34; Ps. 40:7-9; Evr. 10:9; Luc. 22:42).

În „Tatăl nostru” ne rugăm: „Facă-se voia Ta” (Mat. 6:10) dar cum arată în realitate împlinirea voinței lui Dumnezeu în viața noastră păcătoasă? Biblia ne spune: „păcatul este călcarea legii.” (1 Ioan 3:4) Și „plata păcatului este moartea” (Rom. 6:23). Dacă mai și auzim din gura profetului cuvintele: „Poate un etiopian să-și schimbe pielea sau un pardos să-și schimbe petele? ... Tot așa, ați putea voi să faceți binele, voi care sunteți deprinși să faceți răul?” (Ier. 13:23, comp. Rom. 7:24). Analizând propria noastră viață, vom recunoaște că nu există nici o posibilitate, prin noi înșine de a scăpa de judecata dumnezeiască și de moartea veșnică.

Dumnezeu însă a pregătit o cale de mântuire pentru toți oamenii care până acum s-au aflat în robia lui Satana. Această cale de iubire a lui Dumnezeu se numește „Isus Hristos”: „Fiindcă atât de mult a iubit Dumnezeu lumea, că a dat pe singurul Lui Fiu, pentru ca oricine crede în El, să nu piară, ci să aibă viață veșnică” Ioan 3:16. Golgota stă ca o colină a jertfei de necuprins, care a fost necesară pentru ispășirea călcărilor Legii lui Dumnezeu; de aceea nu avem voie să privim păcatul ca pe ceva neimportant (Rom. 6:15-23). Astfel oferta mii lui Dumnezeu nu este o ofertă ieftină, ci ea include deontamentul al dumnezeoasă față de Dumnezeu. Isus spune: „Eu sunt calea, adevărul și viața. Nimeni nu vine la Tatăl decât prin Mine.” Ioan 14:6. Isus prin viața Sa, a arătat calea către Tatăl, calea către viața veșnică.

Talon de comandă

- Doresc să mă înscriu la un Curs Biblic prin Corespondență**

Acest curs gratuit prin corespondență este menit să vă ajute să înțelegeți progresiv marile adevăruri ale Bibliei și mai ales rostul și scopul existenței noastre în această lume. Studiarea lui vă va facilita înțelegerea trecutului și a prezentului în lumina profeției și va prezenta din perspectivă profetică evenimentele din lumea politică, naturală și religioasă ce ne stau nemijlocit înaintea, și impactul pe care acestea îl pot avea, într-un fel sau altul, asupra persoanei dumnezeoasă. Știind ce vă rezervă viitorul, vă puteți pregăti așa încât să nu fiți luat prin surprindere, iar deznodământul vieții dumnezeoasă să fie unul cât se poate de fericit!

- Doresc să primesc cartea „Marea lupta” gratuit**

Numele: _____
Str: _____ Nr. _____
Bl. _____ Sc. _____ Ap. _____
Loc. _____ Cod. _____

Vă rugăm să trimiteți talonul completat la adresa:
Munteanu Nicolae
Com. Band
Valea Rece 136
Cod. 547065
Jud Mureș
Tel. +40758409145

CUM PRIMIM VIAȚA VEȘNICĂ PRIN HRISTOS?

Isus răspunde azi ca și atunci: „Păzește poruncile și urmează-Mă” (Mat. 19:17,21. comp. 1 Pet. 2:21-25; Apoc. 14:4).

A-L urma azi pe Isus înseamnă a studia viața Sa în Sfânta Scriptură (Ioan 5:39; 8:31,32) și a asculta de cuvintele Sale (Ioan 3:36; Evr. 5:8,9; 11:8-12; Iac. 4:7; Rom. 16:26). Duhul Sfânt va produce în noi un efect ca în ziua Rusaliilor când oamenii și-au mărturisit păcatele și au strigat: „Ce să facem?” Răspunsul lui Petru a fost: „Pocățiți-vă” (Fapte 2:37,38). Cu altă ocazie a zis: „Pocățiți-vă dar și întoarceți-vă la Dumnezeu, pentru ca să vi se ștergă păcatele” (Fapte 3:19).

Legea lui Dumnezeu ne arată ca într-o oglindă murdăria păcatelor noastre, (Rom. 4:15; 3:20; 7:7) pe care Isus vrea să le spele cu sângele Lui ispășitor. Aceasta este momentul nașterii iubirii omenesti reciproce față de Dumnezeu.

Isus a zis despre femeia păcătoasă: „Păcatele ei, care sunt multe, sunt iertate căci a iubit mult” Luca 7:47. „Noi Îl iubim pentru că El ne-a iubit întâi... Căci dragostea de Dumnezeu stă în păzirea poruncilor Lui. Și poruncile Lui nu sunt grele.” 1 Ioan 4:19; 5:3. Iubirea pentru Hristos, face să crească în noi, din Dumnezeu, puterea de a învinge păcatele - „Dacă Mă veți iubi, veți păzi poruncile Mele... și Tatăl vă va da un ajutor... Duhul adevărului.” Ioan 14:15-17.

Iubirea și puterea Duhului Sfânt ne vor face în stare să biruim păcatul, după cum și Isus l-a învins (Ioan 15:10; 1 Ioan 5:4,5; Apoc. 3:21).

Prin întruparea Fiului lui Dumnezeu, Isus Hristos (Fil. 2:5-9; Ioan 16:28), putem avea certitudinea că Dumnezeu știe ce putere să ne dea pentru a face față cerințelor Sale și pentru a putea învinge slăbiciunile firii păcătoase. „Astfel dar, deoarece copiii sunt părtași sângelui și cărnii, tot așa și El însuși a fost părtaș la ele, pentru ca prin moarte, să nimicească pe cel care are putere asupra morții, adică pe diavolul, și să izbăvească pe toți aceia, care prin frica morții erau supuși robiei toată viața lor...”

„Scapă-ți viața...ca să nu pieri!” Gen. 19:17

„Și avem cuvântul proorociei făcut și mai tare; la care bine faceți că luați aminte, ca la o lumină care strălucește într-un loc întunecos, până se va crăpa de ziua și va răsări luceafărul de dimineață în inimile voastre.” 2 Petru 1:19.

„Cercetați Scripturile, pentru că socotiți că în ele aveți viață veșnică, dar tocmai ele mărturisesc despre Mine.” Ioan 5:39.

„Iudeii aceștia aveau o inimă mai aleasă decât cei din Tesalonic. Au primit Cuvântul cu toată râvna, și cercetau Scripturile în fiecare zi, ca să vadă dacă ce li se spunea, este așa.” Fap. Apost. 17:11.

„Nu disprețuiți proorociile. Ci cercetați toate lucrurile, și păstrați ce este bun. Feriți-vă de orice se pare rău. Dumnezeu păcii să vă sfințească El însuși pe deplin; și duhul vostru, sufletul vostru și trupul vostru, să fie păzite întregi, fără prihană la venirea Domnului nostru Isus Hristos... În Domnul vă rog fierbinte ca epistola aceasta să fie citită tuturor fraților.” 1 Tes. 5:20-27.

Prin urmare a trebuit să Se asemene fraților Săi în toate lucrurile ca să poată fi, în ce privește legăturile cu Dumnezeu, un mare preot milos și vrednic de încredere, ca să facă ispășire pentru păcatele norodului.” Evr. 2:14-18.

Noi putem primi această putere de învingere a păcatelor doar atunci când credem (Ioan 6:28,29) în neprihănirea exemplară a lui Hristos (trăind în carne păcătoasă dar fără de păcat - vezi Rom. 8:3; Evr. 4:15) și acceptăm pentru noi personal, în credință, jertfa Lui înlocuitoare pentru păcate, moartea Sa ispășitoare prin jertfă (Ioan 3:16; 1:29).

Isus n-a murit pentru păcatele Sale căci este scris: „Împăcați vă cu Dumnezeu! Pe Cel ce n-a cunoscut nici un păcat, El La făcut păcat pentru noi...” 2 Cor. 5:21 (comp. 1 Ioan 3:5; Ioan 8:46). Aceasta înseamnă ca noi să ne căim de nedreptățile noastre și să ne depărtăm de păcate (călcarea Legii lui Dumnezeu), să-L urmăm pe El în ascultare (Prov. 28:13; 1 Ioan 1:6-10; 2:4; 3:3-10; 1 Pet. 2:21; Mat. 10:34-39).

Credința și pocăința sunt un dar al lui Dumnezeu pentru căutătorul sincer. Dumnezeu le produce pe amândouă în noi prin Duhul Sfânt. Credința vine din predicarea și studierea Cuvântului lui Dumnezeu (Rom. 10:17). Isus spunea: „Cercetați Scripturile, pentru că socotiți că în ele aveți viață veșnică, dar tocmai ele mărturisesc despre Mine” Ioan 5:39 (comp. Luca 24:25-27; Ioan 2:22; Rom. 16:26; Fapte 17:11,12).

Studiul împlinirii minunate a profeției (prevestește cu sute de ani mai înainte istoria lumii și apariția Fiului Său) ne face încrezători în planul dumnezeiesc de mântuire prin Isus Hristos și formează un fundament solid pentru credința noastră (2 Pet. 1:19-21).

La un studiu sincer al Cuvântului ne este promis un învățător invizibil: „... Duhul Sfânt pe care îl va trimite Tatăl, în Numele Meu, vă va învăța toate lucrurile, și vă va aduce aminte de tot ceea ce v-am spus Eu... are să vă călăuzească în tot adevărul...” Cuvântul Tău este adevărul.” Ioan 14:26; 16:13; 17:17. Cine respinge oferta harului divin și în mod conștient nu ascultă cuvintele adevărului, nu citește și nu cercetează, nu va primi nici o putere de la Dumnezeu și se va număra printre acei care se vor pierde pentru totdeauna (Ier. 6:17-19; 9:12-16; Osea 4:6).

„Dacă vreunuia dintre voi îi lipsește înțelepciunea, s-o ceară de la Dumnezeu, care dă tuturor cu mână largă și fără mustrare, și ea îi va fi dată” (Iac. 1:5). Isus ne spune: „Cereți și vi se va da... Deci dacă voi care sunteți răi, știți să dați daruri bune copiilor voștri, cu cât mai mult Tatăl vostru, care este în ceruri, va da lucruri bune celor ce I le cer!” (Mat. 7:7,11) Cereți așa cum făcea David: „Zidește în mine o inimă curată, Dumnezeule, pune în mine un duh nou și statornic” Ps. 51:10 (vezi și Ps. 139:23,24).

Cine crede sincer și se roagă va afla că: „Pot totul în Hristos, care mă întărește” (Filipeni 4:13). Numai dacă-L urmăm sincer pe Hristos și ne bazăm pe El ca pe un Mântuitor viu al nostru, putem să ne formăm un caracter asemănător Lui, pentru a fi astfel pregătiți pentru a doua venire a Domnului. „Iată legământul pe care-l voi face cu ei după acele zile, zice Domnul: voi pune Legile Mele în inimile lor, și le voi scrie în mintea lor” Evr. 10:16 (comp. Ier. 31:33).

Vă mai amintiți că ascultarea omului în grădina Eden a fost testată cu fructul unui pom (pomul cunoștinței binelui și răului Gen. 2:16-17)? În ultimele zile ale timpului nostru ascultarea va fi pusă la probă în mod special prin una din poruncile lui Dumnezeu (Iac. 2:10). Pe vremuri șarpele înșelător a vorbit: „a spus Dumnezeu într-adevăr...?”

Ce urmări catastrofale a avut această neascultare pentru oameni?! (Gen. 3) Îndoiala în claritatea Legii lui Dumnezeu este semănată și azi în inima oamenilor de către vrăjmaș: „Să fi dat într-adevăr Dumne-

zeu atâta importanță zilei a șaptea? ...” Dacă trebuie să se constate că duminica nu este altceva decât o poruncă omenească, atunci nu trebuie să lipsească următorul cuvânt al lui Isus: „... Fățarnicilor, bine a proorocit Isaia despre voi... Degeaba Mă cinsteșc ei, deoarece învățători care nu sunt decât niște porunci omenești. Voi lăsați porunca lui Dumnezeu, și țineți datina așezată de oameni” Marc. 7:6-9.

De asemenea prin profetul Ezechiel, Dumnezeu îndeamnă poporul Său: „... Nu vă luați după rânduilele părinților voștri, nu țineți obiceiurile (tradițiile) lor, și nu vă spurcați cu idoli lor! Eu sunt Domnul Dumnezeu vostru; umblați întocmai după rânduilele Mele, și împliniți-le. Sfințiți-le. Sfințiți Sabatele Mele, căci ele sunt un semn între Mine și voi, ca să știți că Eu sunt Domnul Dumnezeu vostru. (Ezech. 20:18-20; Ier. 9:12-13).

Poruncile oamenilor și tradițiile lor nu ne eliberează de principiul creștin: „Trebuie să ascultăm mai mult de Dumnezeu decât de oameni” (Fapte 5:29; 4:19). Pentru cine v-ați decis dumneavoastră - pentru Sabatul Domnului sau pentru Duminică papală? (Ier. 10:2; 1 Regi 18:21; 1 Sam. 15:22,23).

Duhul Sfânt ne cheamă: „Astăzi, dacă auziți glasul Lui nu vă împietriți inimile... Fiindcă cine intră în odihna Lui, se odihnește și el de lucrările lui, cum S-a odihnit Dumnezeu de lucrările Sale. Să ne grăbim dar să intrăm în odihna aceasta (a Sabatului) pentru ca nimeni să nu cadă în aceeași pildă de neascultare” Evr. 4:7,10-11.

Numai aceia vor fi mântuiți și salvați despre care Biblia spune: „Aici este răbdarea sfinților, care păzesc poruncile lui Dumnezeu și credința lui Isus” Apoc. 14:12.

Teribile plăgi și judecăți se vor dezlănțui în curând asupra tuturor oamenilor care au acceptat semnul și numărul fiarei sau să se închine fiarei și icoanei ei (adică se supun unei autorități politico-religioase, antidumnezeiești) și de bună voie se opun voinței și avertismentelor date de Dumnezeu (Apoc. 13:16-18; 14:9-11; 16:2; 18; 19:19-21). Această solie de judecată provoacă o anumită frică, dar ea este de fapt ultima solie de salvare a unui Dumnezeu iubitor, care „dorește ca nici unul să nu piară, ci toți să vină la pocăință.” (2 Petru 3:9).

Oricare persoană sinceră va afla că: „Frica de Domnul este începutul științei” Prov. 1:7 (comp. Luca 12:4,5; Ex. 20:20). Frica este produsă prin păcat (vezi Gen. 3:10,11) dar dacă am cerut și acceptat iertarea de păcate prin iubirea lui Dumnezeu în Isus Hristos, atunci vom afla că: „În dragoste nu este frică; căci dragostea desăvârșită izgonește frica; ... cine se teme n-a ajuns desăvârșit în dragoste. Noi Îl iubim pentru că El ne-a iubit întâi” 1 Ioan 4:18,19.

Sentimentul de a fi pierdut se transformă în siguranța mântuirii. Teama de Dumnezeu în respect și iubire, lipsa de sens se transformă în năzuința către un țel, iar frica în bucurioasă așteptare a promisiunii divine. Această ofertă a lui Dumnezeu, posibilitatea pocăinței și întoarcerii, este valabilă doar un timp foarte scurt. Folișii timpului pentru o serioasă examinare a propriei situații și a întoarcerii, căci timpul de har se termină înainte de a doua venire a lui Hristos. Semnele timpului ne vestesc că ne aflăm chiar în perioada finală a istoriei acestei lumi!

„Ziua Domnului însă va veni ca un hoț. În ziua aceea cerurile vor trece cu troznul, trupurile cerești se vor topi de mare căldură, și pământul, cu tot ce este pe el va arde... siliți-vă să fiți găsiți înaintea Lui fără prihană, fără vină, și în pace” 2 Pet. 3:10,14 (comp. Is. 55:6-9; Mal. 3:17-4:2).

„Să ascultăm dar încheierea tuturor învățăturilor: Teme-te de Dumnezeu și păzește poruncile Lui. Aceasta este datoria oricărui om. Căci Dumnezeu va aduce orice faptă la judecată, și judecata aceasta se va face cu privire la tot ce este ascuns, fie bine, fie rău.” Ecl. 12:13,14.

